

Frank De Winne en zijn leraar

Op paasmaandag jl. kreeg ik telefoon vanuit Moskou van ... astronaut Frank De Winne. Hij wenste mij te bedanken voor een (kort) artikel dat ik over hem voor De Gentenaar had geschreven.

Toen hij vernam dat ik niet tevreden was over dit artikel, omdat mijn tekst door een journalist werd 'herschreven en opgeblazen', zei hij: 'Wees slim, André: zet JOUW tekst integraal op het internet, zodat iedereen die ongewijzigd kan lezen!'

Als leraar in de Germaanse talen had ik inderdaad het genoeg twee jaar lang Nederlands en Engels te geven aan Frank in het Sint-Gregoriuscollege te Ledeberg. In die tijd publiceerde ik onder het pseudoniem Dries Nieuwland vijftien sciencefictionverhalen en romans voor de jeugd die door de toekomstige ruimtevaarder gretig werden gelezen. Na vier uur bleven Frank en ik soms lang napraten in mijn klaslokaal, over de uitgestrektheid van het heelal, de mogelijkheid van andere bewoonde planeten etc. Heeft dit een beslissende invloed uitgeoefend op de keuze van de jongeman als Europese astronaut? Wie zal het zeggen?

Nu Frank door zowat alle media de hemel wordt ingeprezen als toekomstig 'Commander of the Crew in ISS' moeten mij toch enkele pittige anekdotes van het hart.

Reeds jaren voor zijn komst had ik de gewoonte de klassen die behoorlijk meewerkten, 's vrijdags te belonen met een kwartiertje 'ontspanning'. Zo tekende ik op het bord de vreemdste puzzels, raadsels, 'hersensbrekers', 'beetnemertjes', limericks ... die telkens dienden 'aangevuld'! Tot een snuggere jongenman suggereerde die te publiceren. Ik stuurde een manuscript van 150 pagina's naar de uitgeverij de Standaard. Vijf maanden later verscheen 'De Pientere Puzzelaar' en werd zevenmaal herdrukt.

Een jaar later publiceerde de Standaard mijn eerste sciencefictionroman 'De Chronoscoop'. Ook dit werd een meevaller. Enkel 'De Nieuwe Rotterdamse Courant' vond dat ik Adolf Hitler 'te levensecht' had

beschreven, onder de ronkende titel 'Fascisme in een Vlaams jeugdboek!' Waarop 't Pallieterke in een sarcastisch artikel repliceerde: 'Lenin mag wel, Hitler niet op de Chronoscoop!'

Toen was mijn fantasie niet meer te stoppen.

Gedragen door een enthousiast lezerspubliek verschenen bij vijf verschillende uitgevers achtereenvolgens: 'Heersers der Nevelen', 'Zwervend Brein', 'De Geheimen van de Groene Hel', 'De Man zonder Toekomst' en 'Het Paleis van MAHA'.

En toen verscheen Frank De Winne ten tonele: een bescheiden jongeman wiens resultaten voor Nederlands en Engels vrij goed waren, maar niet uitzonderlijk. Wel uitzonderlijk waren zijn spitsvondigheid en zijn creatieve geest.

Reeds het eerste weekend polste hij beleefd of ik iets nieuws op het getouw had staan. Ik kende Frank helemaal niet en vertelde rustig dat ik zopas het eerste hoofdstuk klaar had van 'Galactea'. Ik schetste eerst een beeld van het schier eindeloze heelal dat zich uitstrekt over een ruimte van dertien en een half miljard lichtjaren, met aan de uiterste rand de mysterieuze 'quasars': quasi-stellare radiobronnen.

Franks vinger vloog omhoog: 'Meneer, stel dat ik mij bevind op de uiterste rand van het ons bekende heelal, en ik ga één stap verder, waar kom ik dan terecht?'

Hilariteit alom ... Het idee! Maar ik zat op dat ogenblik met een 'writer's block'. Professor Lench was erin geslaagd de sneller-dan-het-lichtformule praktisch te verwezenlijken in een wonder van techniek: Sterrenschip. Om het hart van de Melkweg binnen te dringen dienden de twaalf bemanningsleden van bij de start twee jaar lang in een kunstmatige slaap gehouden te worden, om het verouderingsproces van hun metabolisme te vertragen.

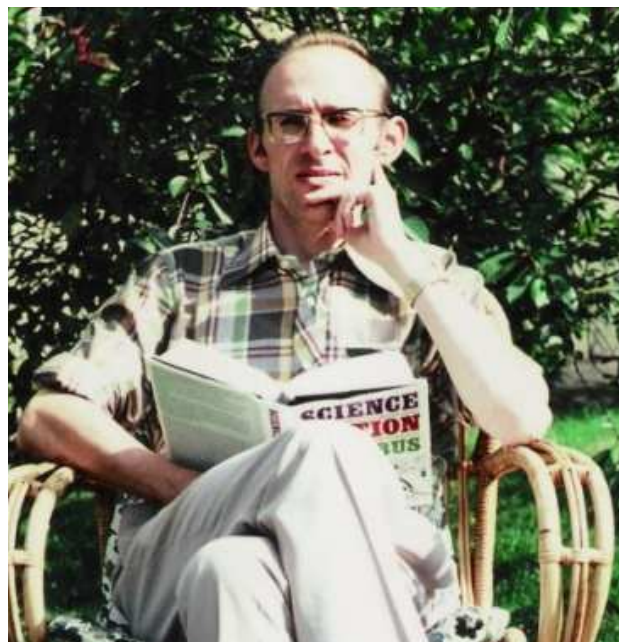
Geleidelijk werden ze door computers gewekt ... en stelden met verbijstering vast dat zes leden van de crew spoorloos verdwenen waren. Wat nu gedaan? Waar de zoektocht beginnen tussen die myriaden sterren? Ik leg aan de klas uit dat mijn fantasie hier te kort schiet.

Een korte, pijnlijke stilte volgt. Dan klinkt plots de stem van de pientere jongeman: 'Maar als de professor op zoek moet naar de helft van zijn crew, is dat dan geen ideale gelegenheid om te onderzoeken of er nog bewoonde planeten bestaan in het heelal?'

De ideeën spuiten plots van alle kanten als fonteinen omhoog: misschien bestaat er een superbeschaving die de onze duizenden jaren overtreft? Of een planeet waar de vrouwen de plak zwaaien? Of een 'waterplaneet' waarin nachtmerrieachtige intelligente wezens huizen ... Wie weet bestaat er niet een dubbelplaneet van de aarde?

Dierbare jonge vrienden, hoe hebben jullie mijn hart verheugd, mijn fantasie verrijkt ... Een half jaar later verscheen 'Galactea' bij uitgeverij Heideland. Fred de Swert, hoofdredacteur van Jeugdboekengids, schreef: 'Ik hou niet zo van sciencefiction, maar 'Galactea' van Dries Nieuwland behoort tot het beste wat ik ooit gelezen heb!'

Op de achterflap had Frank mijn geboortedatum ontdekt. En wat gebeurde er op die 'memorabele' ochtend van mijn verjaardag? Bij het betreden van mijn klaslokaal klaterde een enthousiast applaus op. En wat prijkte daar midden op mijn lessenaar? Een hoge, ronde cake met daarop in chocolade een ruimtetuig getekend: Sterrenschip. 'Mag ik eenmaal raden wie het initiatief hiertoe heeft genomen?' polste ik. Allen proestten het uit, behalve één, die rood kleurde tot in zijn haarwortels: Frank De Winne natuurlijk ...

Op het einde van Franks laatste jaar op het college barstte de bom: op de omslag van mijn roman 'Naar het Rijk van Duizend Zonnen' werd een soort God-de-Vaderfiguur afgebeeld die zijn handen uitstreckte over een paradijselijke wereld. In het midden van al die pracht bevond zich een poedelnaakte jongedame...

Het boek werd razendsnel door scholieren en collega's van het college opgekocht. Wat een schandaal: een leraar van een katholieke school die seksboeken schrijft! Ik moest alle hens aan dek roepen om niet ontslagen te worden door het bisdom. De uitgeverij nam echter alle verantwoordelijkheid op zich door aan het bisdom te melden dat ze enkel een soort 'aards paradijs' hadden willen uitbeelden. Een kattebelletje aan mij gericht luidde: 'Die Monseigneur leeft nog in de Middeleeuwen! Dat

'naakt' is even esthetisch als dat op de schilderijen van Rubens die in sommige kerken hangen ...

Akkoord. Alleen was mijn goede vriend Eddy C. Bertin mij vergeten te vertellen dat uitgeverij De Schorpioen ook seksboeken publiceerde ...

Vele jaren later werd de inmiddels beroemde ruimtevaarder door het college uitgenodigd om er voor een eivolle zaal te komen vertellen over zijn uitstap naar het ISS-station. Nadien werd hem door de superior en enkele collega's een diner aangeboden in de refter van de leraars.

Als schrijver wilde ik niet onderdoen voor mijn gewezen 'pupil', wat betreft originaliteit. De dag na de verjaardagstaart had ik namelijk een foto van de klas genomen. Die had ik laten uitvergroten om die als 'verrassing' aan Frank te overhandigen. Driewerf helaas: op die 'superdag' lag ik met griep te bed ... Hoe bloedde mijn hart toen een collega mij enkele dagen later vertelde: Frank kwam de refter binnen, keek de feesttafel rond en vroeg: "Is mijn leraar engels hiet niet?"

Dit artikel met foto's wil dan ook een eerbetoon zijn aan een man die, 'hoe hoog hij ook is opgeklommen' op de maatschappelijke ladder, niet neerkeek op zijn leraar van weleer ...

U herkent Frank op de tweede lessenaar in de rij langs de muur. Achteraan zijn leraar, auteur van dit artikel. En op verzoek, een foto van mezelf uit die tijd.

Frank: uit de grond van mijn hart wens ik je, als aan een goede vriend, een geslaagde ruimtereis toe ... 'Good luck as Commander of the Crew in ISS!'

André HAEGEMAN-Merelbeke